

7 זה מיספר בריא

בעל יותר טוב מאבא

והרי החדשות ממישפחת גיטרי-לצקי לפני חודשיים בערך סיפרתי לכם איך זה בעיות קשות יש לעורך-הדון איתן לצקי עם החותן שלו, המיליונר בנו גיטר, שירד לחייו ובין השאר גם לקח ממנו את אשתו ביאטריס ("ביקסי") והחזיר אותה לבית-הוריה.

או מסתבר שמה שלא עושים הכסף והאבא, עושה הבעל.

בימים אלה החליטה בת-המיליונר ש-אבא וכסף זה לא הכל, שבה ועזבה את בית ההורים, עם כל הכבוד, וחזרה אל הבעל הצעיר.

וכדי שהיה סדר, התחילה בתו של המיליונר הידוע לעבוד, כפקידה.

אולי זהו הזמן לומר להם שיחיה ב-מזל טוב, ושלא יידעו יותר מצרות.

אשה לאשה - רא"י

סיכויי-המיקצוע הם דבר שאין להימנע ממנו. זאת יודע כל בעל-מיקצוע המכבד את עצמו, והוא גם מתכוון לכך בהתאם. אבל לא ברור אם גם תמורה יוכל בעלת הבוסטיק, יודעת זאת.

תמרה ידועה בתלבושות יוצאות-הדופן שלה, באביזרים הפיקטיביים, ובכל מה ש-דרוש כדי להפוך למרכז תשומת-הלב. כך היה גם ביום שישי האחרון, כשירדה לדינונגוף לראות את החבר'ה, בקפה פינתי, המהווה מרכז של שישי-בצהריים, וגם להראות - את שימלת-הקטיפה מכסי ה-אדומה שלה, שהיתה הפעם באמת משהו לא-נורמלי. השימלה הזאת משכה אליה תשומת-לב מיוחדת.

אבל או קרה דבר גם משעשע וגם לא-נעים, הלוי מי שהסתכל.

דקות אחדות לאחר שהתיישבה תמרה בפניו הגיעה לשם שימרת אור, שגם היא בעלת בוסטיק משלה, וגם לה יש מל-תחה יוצאת-הדופן ועם אביזרים כגיל.

ובאותו יום שישי בצהריים בא גם לי-שימרת חשק לצאת לרחוב ולמשוך תשר מתילב. לכן שמה עליה את שימלת-הקטיפי-

אחד מאיתנו, עם כל היתרונות והחסרונות שיש בו. כל אחד מאיתנו נהנה מחופש וכמעט-מחלט, וזה רק עוזר לחיים המ-שותפים שלנו."

פרדריקה ודב סגל התחתנו בשנת 1957. ההיכרות הראשונה היתה בלתי-שיגרתית לחלוטין. למסיבה גדולה אצל השחקנית ליה הולצקי, שנודעה בזמנה במסיבות המיוחדות שערכה, הגיעה פרדריקה עם רייז, ידידתה האמריקאית. לפתע הבחי-

פרדי ודוב כחתונתם - 17 שנה

פרדי ודוב במיטכמ - של חיים ושיחוף

מלכת חיי-הלילה ותרבות-הבידור בישראל, פרדריקה ("פר-די") סגל, היא מאמינה גדולה במול שמביאה הסיפורה. לכן ברור, שלשנה הבאה עלינו לטובה, יש משמעות גדולה מן הרגיל בעינייה. כי בימים אלה ממש הוגנת פרדי, יחד עם בעלה רב' סגל, מלאות 17 שנים טובות ומאושרות לגישואיהם. צמד הארכיטקטים, שהפך את מיקצוע-הארכיטקטורה לתח-ביב, ואת החביב הבידור והאירוח למיקצוע, ידוע זה שנים כאחד מעמודי-התווך של החברה הישראלית המבילה, וכבעלי ומנהלי שורה של מועדוני-לילה, שכל אחד מהם שימש מרכז של פגישות לצמרת החברה הישראלית וצה"ל.

מפרדריקה ששכן בקצה רחוב הירקון בתל-אביב, והפך לשם דבר, דרך הפאב, שישב על חוף הים, ועד לרוקלאב, מועדון-הלילה שפתחו דב ופרדריקה ביפו לפי חודשים אחדים, זמן קצר אחרי המלחמה.

ברוקלאב הושקעו כ-800 אלף לירות. גם שמעון עדה, איל מועדוני-הלילה בגרמניה, היה אחד השותפים במועדון זה. "אבל זה לא זה", אומרת פרדריקה. "מאז שפתחתי את ה-מועדון, אני בדיכאון. אני לא רואה שום עתיד לחיי-הלילה בארץ". פרדי ודב רואים בדרך-חיהם משום ייעוד. לתת לאנשים "גוד טיים" והרגשה טובה, לפטפט איתם, לעזור להם לפרוק את המתח בעזרת כוסית משקה ויהס הם - זה הדבר ששמו להם למטרה. והאנשים אומנם גמלו להם בהתאם. במשך הש-נים נוצר סביבם חוג ששמר להם אמונים ממועדון אל מועדון. "אבל הקהל שלי עוד לא התערער מאז אוקטובר", אומרת פרדריקה בצער. "אולי רק עשרה אחוז מהם התחילו להת-ארוש, וגם זה רק בשבועיים-שלושה האחרונים. הקהל שלי כולל תעשיינים, אנשי-ממשלה, עיתונאים ושחקנים, אבל הם לא באים.

"לתעשיינים יש כסף, אבל או שהם הושבים שלא מתאים בתקופה כזאת לצאת לבלות, או שאין להם מצב-רוח לצאת. מכל מיני סיבות. אנשי-הצבא נעלמו לגמרי, זוהי הבל, כי הם היו קליינטים הכי טובים. העיתונאים שותים אומנם הרבה, אבל גם הם לא מרבים לצאת, והשחקנים שותים, אבל לא משלמים, או לא ממילא לא כדאי.

"אפילו משהו דייקן, שהיה יוצא עם אשתו ערב-ערב, ובא אלינו המון, כבר לא יוצא בכלל. גם את דדו, שהיה אורח קבוע, כבר לא רואים."

לפני חודש חזרה פרדי מפריס, לשם נסעה לנוח. בעת ביי-קורה בעיר-האורות ביקרה גם במועדון-הלילה המפורסם דייקן. "זאת היתה הפעם הראשונה בחיי שקינאתי ממש" מספרת פרדי. "זה היה בדיקן מה שרציתי תמיד, בדיקן מקום כזה. צריך להזמין שם מקום שבוע מראש, ולולא סידרו לי פרו-סקציה דרך המוכיחה של הברון רובינשילד, לא הייתי מצליחה להיכנס.

"הביקור שם אומנם נתן לי צביטה בלב, אבל לא הביא אותי למסקנות גימהרות. למרות שאני בדיכאון בגלל מה שהולך בארץ עכשיו, לא עולה בדעתי לעזוב אותה. כאן הבית שלי. האמת היא שהנסיכה האיטלקית של פוקה הירש, למשל, הציעה לפתוח לי מועדון-לילה ברומא, והציעו לי גם לעבוד בניו-יורק ובפריס, אבל זה לא מושך אותי."

אומנם, חיי-הלילה בישראל בשפל, ומועדון-הלילה החדש לא הולך טוב ביותר, אבל לרב ולפרדי לא צפויות דאגות פרנסה. שניהם ארכיטקטים, ועבודה במיקצועם תמצא להם תמיד. בין הבתים האחרונים שתיכננו היו אלה של האקס-רמט-

נה בצמד גברים. סיפרו לה שאלה הם צרפתיים, שאינם יודעים אף מילה עברית. היו אלה דב סגל וחברו-מילדות, מי שמשמש כיום ככתב בכיר של אחד מעיתוני-הערב של ישראל.

דב וידידו סיפרו לפרדי ולחברתה על בילוי-זמן צרפתי, חדש כביכול, ההולך והופך לאפונה בעולם: "דה-פרטווייה", והומינו אותן להצטרף אליהם לאחד כזה.

"הצטרפנו", ומספרת פרדי, "אומנם, בתולות לא היינו כבר, אבל לא ידענו מה זה."

ה"דה-פרטווייה" העליזה, המרובעת, הסתיימה לאחר זמן בי-גישואיהם של דב ופרדריקה.

"אין בכלל גברים בארץ", טוענת פרדי, הדוברת שמונה שפות על-בוריות. "אני לא יכולה לנקוט באף שם אחד של גבר ישראלי שיכול להיות בסדר גם למיטה, גם לארוחה וגם לשיחה." אבל על שאלה אחת, הסכימה בכל-זאת לענות: מי הם, לדעתה, עשרה הגברים המרשימים ביותר בארץ. כל אחד והי-תחום או התחומים המיוחדים לו:

"דב סגל, כמובן, שלא השתנה בכלל מאז הנישואים שלנו, והוא עדיין שרמנטי כשהיה, אלדר שרון, בצלאל שקי, עודד קומלר, יעקב אגמון, יעקב רכטר, יצחק ישר, אורי אבנרי, שייקה בר-פורת ודו."

ועל הלילה הכיחכי מטורף בחייה העלזים ורבייה-הרפתקת אוהב היא מספרת:

"זה היה הלילה שביליתי במלון שרתון בתל-אביב, עם פרנץ סינטרה, ארבעה משומרי-הראש שלו, רויז נתן וחבר-רחה הצרפתייה ז'וסלין ז'וסוויה. סינטרה התעצבן מה-הצ-בה, התחיל להשתולל, שבר את הטלפון ואת הטייפ-קורדר, וזרק את כולנו מהחדר.

"אבל אנחנו קיבלנו התקפת-צחוק. התגלגלנו מצחוק, ולא יכולנו להירגע. זה היה מטורף לגמרי."

כי אצל פרדי זה ככה - היא לוקחת הכל בקלות. שום דבר לא שווה להתחנן בשבילו על-באמת. כי הכל הרי עובר. והפרדריקה ודב סגל, שרוה קצת בזמן האחרון, מגיע שיחגגו את השנה ה-17 לגישואיהם בשיתוף מלא, כרגיל, ובמצב-רוח טוב, כרגיל.

פרדי השכוע במועדונה החדש בשימחה ובעצב

תמרה יובל סיכויי המיקצוע

פה מכסי האדומה שלה, שהיא באמת משהו לא-נורמלי, ובאה, ברכה, לפינתי.

הביטו השתיים כהיכה, ולפתע מצאו עצמן מסתכלות בראי, באמצע הרחוב - הן היו לבושות באותה שימלת בדיוק. לא ברור מי העתיקה ממי, או אולי שתי-הן העתיקו מאותו מקור.

מכל מקום, כעבור דקות ספורות החלי-טה שימרת שהפעם זה באמת מוגזם, קמה ועזבה את המקום.

ראי יש לה בבית.

כ"ל דויד אלעזר, ושל גידה (אלמגור) ויעקב אגמון. ביחס לארכיטקטורה יש להם פרינציפלים - עושים רק מה שאוהבים.

"אבל בין דב וביני יש חלוקה", היא אומרת. "בארכיטקטורה הוא היה תמיד טוב ממני, ובבידור אני הייתי יותר טובה. כך שתחומי-העניין והקריירות שלנו לא התנגשו בשום שלב. בכלל, המיוחד אצלנו זה החופשיות של המחשבות של כל